Lieta Nr.A42455706
143/AA43-0517-09/19

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 25.maijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja V.Zommere,
tiesneses S.Gintere un M.Osmane,

piedaloties sabiedrības ar ierobežotu atbildību „55" pārstāvjiem *R.G.* un *Dz.G.*, atbildētāja – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes - Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvim Jurim Bārtulim,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „55" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2006.gada 27.jūnija lēmuma Nr.19/17367 atcelšanu, Valsts ieņēmumu dienesta faktiskās rīcības, uzliekot par pienākumu pārprogrammēt kases aparātu, atzīšanu par prettiesisku un zaudējumu Ls 61,20 apmērā atlīdzināšanu, sakarā ar sabiedrības ar ierobežotu atbildību „55" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumu daļā.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 28.martā Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk arī – VID vai atbildētājs) Rīgas reģionālās iestādes Tematisko pārbaužu daļa veica tematisko pārbaudi sabiedrība ar ierobežotu atbildību „55" (turpmāk arī – pieteicējs vai SIA „55") struktūrvienībā „Kafejnīca" Asītes ielā 2, Rīgā.

[1.1] Par konstatētajiem pārkāpumiem 2006.gada 25.aprīlī tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.BE001759, pamatojoties uz kuru 2006.gada 24.maijā VID Rīgas reģionālās iestādes direktora vietnieks T.Silgals pieņēma lēmumu Nr.F11BE001759, uzliekot SIA „55" naudas sodu Ls 500 apmērā par administratīvo pārkāpumu saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 159.pantu, naudas sodu Ls 50 apmērā saskaņā ar LAPK 169.^{3}pantu un par izdarīto administratīvo pārkāpumu saskaņā ar LAPK 156.^{1}panta otro daļu atbilstoši LAPK 21.pantam piemēroja mutvārdu aizrādījumu. Galīgais sods tika noteikts Ls 500, pamatojoties uz LAPK 35.pantu.

[1.2] Nepiekrītot 2006.gada 24.maija VID Rīgas reģionālās

iestādes direktora vietnieka T.Silgala lēmumam Nr.F11BE001759, pieteicējs to apstrīdēja VID ģenerāldirektoram.

[1.3] 2006.gada 27.jūnijā VID ģenerāldirektors pieņēma lēmumu Nr.19/17367 (turpmāk arī – Lēmums), ar kuru atstāja negrozītu VID Rīgas reģionālās iestādes direktora vietnieka T.Silgala 2006.gada 24.maija lēmumu Nr.F11BE001759, bet SIA „55" sūdzību noraidīja.

[2] Administratīvajā rajona tiesā 2006.gada 28.jūlijā saņemts SIA „55" pieteikums par Lēmuma atcelšanu, VID faktiskās rīcības, uzliekot par pienākumu pārprogrammēt kases aparātu, atzīšanu par prettiesisku un zaudējumu Ls 61,20 apmērā atlīdzināšanu.

Pieteikums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Saskaņā ar likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta pirmās daļas 1.punktu pārbaude jāveic, uzrādot dienesta apliecību un augstāka ierēdņa pilnvarojumu. No tematiskās pārbaudes akta izriet, ka galvenais nodokļu inspektors I.Križus pilnvarojis vecāko nodaļas inspektoru E.Putniņu un galveno nodokļu inspektoru D.Jaševu veikt tematisko pārbaudi. Pamatojoties uz likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta pirmās daļas 1.punktu. Pārbaude veikta nelikumīgi, jo nav augstāk stāvošas personas pilnvarojuma veikt pārbaudi.

[2.2] Lēmumā norādīts, ka EKA čekā nav noradīts alkoholisko dzērienu nosaukums. Pastāvošā likumdošana pieprasa norādīt EKA čekā preces nosaukumu (nevis ražotāja doto alkoholisko dzērienu nosaukumu). SIA „55" EKA čekā ir nodrošināta darījuma (preces) nosaukuma izdruka atsevišķā kases sistēmas departamentā. EKA aparāts ir reģistrēts VID. Pieteicējs nav pārkāpis likumu.

[2.3] VID Rīgas reģionālās iestādes direktora vietnieka T.Silgala 2006.gada 24.maija lēmumā Nr.F11BE001759 ir rakstīts, ka tika aptaujāta uzņēmumā strādājošā darbiniece Feodora Makarenko, kas neatbilst realitātei. Apmācāmās personas aptaujas lapā bija uzrakstīts, ka viņa ir apmācāmā persona, ar kuru noslēgts apmācības līgums, un viņai nav nodarbinātās personas statusa. Viņa nestrādā uzņēmumā, bet uzņēmums bez atlīdzības viņu apmāca, un viņa par apmācību naudu nesaņem. Nav finansiāla rakstura attiecību, līdz ar to nav pārkāpts likums „Par valsts sociālo apdrošināšanu". Jautājums par personas apmācību neietilpst VID kompetencē. Pieteicējs ir vērsies Izglītības ministrijā jautājumā par profesionālo apmācību, no kuras saņemta atbilde, ka profesionālā apmācība ir atļauta un ir sabiedrībai noderīga. SIA „55" statūtos ir iekļauta pieaugušo un pārējo izglītošana.

[2.4] VID prasība pārprogrammēt kases aparātu tā, lai tajā tiktu norādīti ražotāja piešķirtie alkoholisko dzērienu nosaukumi, ir absurda un to nav iespējams izpildīt. Tāpēc pieteicējs uzskata, ka šādas prettiesiskas prasības rezultātā radītie zaudējumi ir jāatlīdzina.

[3] Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums, kurā norādīts, ka VID pieteikumu neatzīst. Atbildētāja viedoklis pamatots ar šādiem argumentiem.

[3.1] SIA „55" tika nodarbināta fiziska persona *F.M.*, ar kuru atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajiem nav noslēgts darba līgums un nav aprēķinātas un veiktas valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas. SIA „55" rīcībā ir konstatējamas LAPK 159.pantā noteiktā administratīvā pārkāpuma pazīmes.

[3.2] Alkoholisko dzērienu mazumtirgotājam par veikto alkoholiskā dzēriena pārdošanas darījumu, saņemot samaksu skaidrā naudā, ir jānodrošina kases aparāta vai kases sistēmas čeka izdruka, kurā norādīts alkoholiskā dzēriena ražotāja vai importētāja piešķirtā alkoholiskā dzēriena nosaukums, piemēram, „Trīs graudu degvīns", bet nevar tikt norādīta tikai preču grupa, piemēram, „degvīns".

[3.3] VID Rīgas reģionālās iestādes Tematisko pārbaužu pārvaldes priekšnieces I.Reinšmites 2006.gada 28.marta pilnvarojumā Nr.4.1.6/3546 norādīts, ka I.Reinšmite pilnvaro galveno nodokļu inspektoru D.Jaševu un vecāko nodaļu inspektoru E.Putniņu apmeklēt Altonovas ielā un Asītes ielā, Rīgā juridiskām un fiziskajām personām piederošās vai lietošanā esošās ražošanas telpas, noliktavas, tirdzniecības un citas telpas, arī reģistrācijas dokumentos norādītās dzīvojamās telpas, kas saistītas ar ieņēmumu vai peļņas gūšanu, saimniecisko darbību tajās, pārbaudīt uzņēmējdarbībā izmantojamos materiāltehniskos resursus, izejvielas un izgatavoto produkciju.

[4] 2008.gada 10.martā Administratīvā rajona tiesa ar spriedumu noraidīja SIA „55" pieteikumu par Lēmuma atcelšanu un izbeidza tiesvedību pieteikuma daļā par VID faktiskās rīcības, uzliekot par pienākumu pārprogrammēt kases aparātu, atzīšanu par prettiesisku, kā arī atstāja bez izskatīšanas pieteikumu daļā par zaudējumu atlīdzinājumu Ls 61,20 apmērā.

Spriedums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Lietas materiālos ir starp pieteicēju un *F.M.* noslēgts apmācības līgums un 2006.gada 28.martā sastādīta apmācāmās personas aptaujas lapa. No šiem dokumentiem ir secināms, ka *F.M.* ir apmācīta pieteicēja struktūrvienībā kā pavāre-mācekle darba laikā no 10.00 līdz 16.00 un par savu darbu nav saņēmusi darba samaksu.

Izvērtējot *F.M.* apmācīšanas veidu ir secināms, ka atbilstoši Izglītības likuma 1.panta 14.[1]punktam un 17.punktam šāda apmācība atbilst pieaugušo neformālai izglītībai.

Pieteicējam nav licences pieaugušo neformālās izglītības nodrošināšanai. Līdz ar to pieteicējs nebija tiesīgs slēgt apmācības līgumu ar *F.M.*.

[4.2] No lietas materiāliem tiesa konstatēja turpmāk norādītos faktiskos apstākļus, kas ir ņemami vērā, lai noskaidrotu starp pieteicēju un *F.M.* esošo attiecību patieso dabu:

[4.2.1] 2006.gada 28.martā sastādīta apmācāmās personas aptaujas lapa, kas pievienota tematiskās pārbaudes aktam Nr.4/2432. Aptaujas lapā ir norādīts, ka *F.M.* kafejnīcā Asītes ielā no 2006.gada 1.marta apmācās par mācekli-pavāru katru dienu no 10.00 -16.00.

[4.2.2] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvja sniegtie paskaidrojumi, kuros tika norādīts, ka starp pieteicēju un *F.M.* tika noslēgts apmācības līgums uz trīs mēnešiem un *F.M.* nauda netika maksāta.

[4.2.3] Tiesas sēdē *F.M.* sniegtās liecības, kas ir fiksētas tiesas sēdes protokolā un atspoguļotas Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta sprieduma 7.punktā.

[4.3] Tiesa secināja, ka liecinieces atrašanās pieteicēja kafejnīcā regularitāte un ilgums, kā arī nodarbošanās veids viennozīmīgi liecina par to, ka lieciniece faktiski strādāja pieteicēja kafejnīcā bez darba līguma. Nav ņemams vērā apstāklis, ka gan lieciniece, gan arī pieteicējs noliedz naudas maksāšanas faktu par padarīto darbu, jo tās ir ieinteresētas to noliegt, lai nebūtu jāmaksā nodokļi, kā arī, lai izvairītos no administratīvās atbildības.

Administratīvā rajona tiesa secināja, ka starp pieteicēju un *F.M.* faktiski pastāvēja darba tiesiskās attiecības.

[4.4] Tiesa konstatēja, ka lietā pastāv strīds arī par to, vai pieteicēja, nenodrošinot preces – alkoholisko dzērienu ražotāja piešķirtā nosaukuma izdruku kases čekos, ir pārkāpusi maksājumu reģistrēšanas elektronisko ierīču un iekārtu lietošanas noteikumus.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2003.gada 1.jūlija noteikumu Nr.361 „Noteikumi par nodokļu un citu maksājumu reģistrēšanas elektroniskajām ierīcēm un iekārtām" (turpmāk arī – Noteikumi Nr.361) 24.3.4.punktu kases aparāta un kases sistēmas konstrukcijai jānodrošina, lai var izdrukāt kases čeku (valsts valodā), kurā norādīts darījuma (preces (pakalpojuma) vai preču (pakalpojumu) grupas) nosaukums un pievienotās vērtības nodokļa zīme (cipars, burts vai cita pazīme, kas norāda, ka attiecīgajai precei vai pakalpojumam ir piemērojama konkrētā nodokļa likme vai nodoklis nav piemērojams), kā arī daudzums un cena.

No minētā izriet, ka darījuma nosaukums ir preces vai preču grupas nosaukums. Tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā prece ir „degvīns", bet preču grupa - „alkoholiskais dzēriens".

Tā kā no lietas materiāliem izriet, ka EKA čekā pieteicēja ir norādījusi preču grupu – „degvīns", tiesa secināja, ka pieteicējs, nodrošinot preces grupas – „Alkohols" nosaukuma izdruku kases čekos, nav pārkāpusi maksājumu reģistrēšanas elektronisko ierīču un iekārtu lietošanas noteikumus, par ko paredzēta atbildība LAPK 156.[1]panta otrā

daļā, jo Noteikumu Nr.361 24.3.4.punkts pieļauj izvēles iespēju EKA čekā norādīt darījumā nosaukumā preces vai preču grupas nosaukumu.

Atbildētājs nepamatoti ir konstatējis, ka pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība ir paredzēta LAPK 169.^{3}pantā. Līdz ar to pieteicējam nebija pienākuma pārprogrammēt kases aparātu tā, lai tajā tiktu norādīts alkoholisko dzērienu ražotāja piešķirtais alkoholiskā dzēriena nosaukums.

[4.5] Pieteicējs secinājumu par tās pienākumu pārprogrammēt kases aparātu ir izdarījis uz VID lēmuma administratīvā pārkāpuma lietā pamata. Pie šādiem apstākļiem nav konstatējama viena no obligātajām faktiskās rīcības pazīmēm – darbība neizpaužas tiesību akta veidā. Šajā lietā ir konstatējams tiesību akts, kurš ir pieņemts attiecībā uz pieteicēju un ar šo tiesību aktu pieteicējam ir piemērota administratīvā atbildība – radītas tiesiskas sekas. Līdz ar to VID rīcība ir pārbaudāma reizē ar lēmuma administratīvā pārkāpuma lietā pārbaudi, ko tiesa Administratīvās rajona tiesa jau ir izdarījusi un secinājusi, ka VID kļūdaini ir konstatējis pārkāpumu.

Pie šādiem apstākļiem VID rīcība nav pārbaudāma atsevišķi no administratīvā akta tiesiskuma pārbaudes un tiesvedība pieteikuma daļā par VID faktisko rīcību ir izbeidzama, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma (turpmāk - APL) 282.panta pirmo daļu, jo lieta nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā.

[4.6] Likumdevējs ir noteicis iepriekšēju ārpustiesas izskatīšanas kārtību, lietās par zaudējumu atlīdzinājumu. Respektīvi, ja sākotnējais administratīvais akts ir jāapstrīd augstākā iestāde, tad reizē ar apstrīdēšanas iesniegumu ir jālūdz atlīdzināt zaudējumi. Savukārt, ja zaudējumi netiek prasīti reizē ar administratīvā akta apstrīdēšanu, tad persona tos ir tiesīga lūgt pēc tam, kad ir noslēdzies attiecīgais administratīvais process.

Ar lietas materiāliem tiesa nekonstatēja, ka pieteicējs būtu prasījis zaudējumu atlīdzinājumu, iesniedzot apstrīdēšanas iesniegumu iestādē. Līdz ar to pieteicējs nav ievērojis šai lietu kategorijai noteikto lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību. Pie šādiem apstākļiem tiesa atzina, ka pieteikums daļā par zaudējumu atlīdzināšanu Ls 61,20 apmērā ir atstājams bez izskatīšanas.

[5] 2008.gada 3.aprīlī Administratīvajā apgabaltiesā saņemta SIA „55” apelācijas sūdzība par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumu daļā.

Apelācijas sūdzība pamatota ar tālāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Pieteicējs pārsūdz spriedumu daļā par piemēroto naudas sodu.

[5.2] 2008.gada 10.marta Administratīvās rajona tiesas spriedumā ir prettiesiski piemērots Izglītības likuma 1.panta 14.punkts un 17.punkts,

kā arī 46.panta piektā daļa, jo starp SIA „55” un *F.M.* bija noslēgts apmācības līgums, nevis pieaugušo neformālās izglītības līgums.

Latvijas Republikas normatīvie akti neaizliedz veikt bezmaksas apmācību, kā arī neaizliedz brīvprātīgo darbu.

[5.3] Tiesa pārkāpusi APL 247.pantu, jo tiesas spriedumu drīkst pamatot tikai ar tādiem apstākļiem, par kuriem administratīvā procesa dalībniekiem ir bijusi iespēja izteikt savu viedokli. Par iepriekš minēto likuma pantu pielietošanu pieteicējam nekas nebija zināms.

[5.4] Spriedumā nav minēti fakti vai pierādījumi, kas norādītu uz to, ka starp SIA „55” un *F.M.* ir bijušas darba attiecības.

[5.5] Cilvēkus aizskarošs ir tiesas vērtējums sprieduma motīvu daļā, ka lieciniece līdz pensijas vecuma sasniegšanai nav iemācījusies gatavot ēdienus. Tiesa uzskata, ka cilvēks, it īpaši sieviete, kas ir nodzīvojusi līdz tik cienījamam vecumam, nevar nemācēt gatavot ēst dažādus ēdienus, tai skaitā arī liecinieces nosauktos.

Ir pārkāpts Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 91.pants, arī likuma „Par tiesu varu” 4.panta otrā daļa, APL 2.panta pirmā daļa un 6.pants, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem lietas apstākļiem.

Tiesa nepareizi traktējusi liecinieces teikto.

[5.6] Tiesa norādījusi, ka pieteicējs nav iesniedzis pierādījumus, kas pamatotu viņa argumentus. Saskaņā ar likuma „Par tiesu varu” 23.panta otro daļu tiesājamam nav jāpierāda savs nevainīgums.

[6] 2008.gada 6.maijā Administratīvajā apgabaltiesā saņemti VID paskaidrojumi, sakarā ar pieteicēja apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumu. Paskaidrojumos VID norāda, ka pilnībā piekrīt Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumā norādītajam un uzskata, ka tiesa ir objektīvi pārbaudījusi visus lietas apstākļus un pierādījumus, pareizi interpretējusi un piemērojusi tiesību normas un ka spriedums ir pamatots.

[7] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību un pieteikumu, atbildētāja pārstāve neatzina iesniegto apelācijas sūdzību un lūdza pieteikumu noraidīt.

Motīvu daļa

[8] Noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku pārstāvju paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus to kopsakarā, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka SIA „55” apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums pārsūdzētajā daļā ir noraidāms.

[9] Saskaņā ar APL 302.pantu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts sūdzībās. Pieteicējs pārsūdzējis pirmās instances spriedumu tikai daļā par viņa saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 159.panta un piemēroto naudas sodu Ls 500 apmērā.

[11] Saskaņā ar LAPK 159.pantu par izvairīšanos no nodokļu vai tiem pielīdzināto maksājumu samaksas, kā arī par ienākumu, peļņas vai citu ar nodokli apliekamo objektu slēpšanu (samazināšanu) uzliek naudas sodu juridiskajām personām - no 500 līdz 1500 latiem.

Atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 14.punktā ietvertajai definīcijai, ar izvairīšanos no nodokļu vai nodevu maksāšanas saprotama deklarācijas, pārskata vai nodokļa aprēķina neiesniegšana, apzināta nepatiesas informācijas sniegšana nodokļu deklarācijā, nodokļa atvieglojuma vai atlaides nelikumīga piemērošana vai jebkura cita apzināta rīcība, kuras rezultātā nav nodrošināta normatīvajiem aktiem atbilstoša nodokļu vai nodevu aprēķināšana un samaksa.

No minētajām tiesību normām secināms, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par LAPK 159.pantā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, nepieciešams konstatēt, ka persona, kas saskaņā ar likumu ir atbildīga par nodokļu vai tiem pielīdzināto maksājumu samaksu, kā arī par ienākumu un citu nodokļa objektu pareizu un precīzu uzrādīšanu nodokļu deklarācijās, ir izvairījusies no nodokļu vai tiem pielīdzināto maksājumu nomaksas, kā arī slēpusi (samazinājusi) nodokļa objektu, norādot nepatiesu informāciju, kā arī apzināti veicot citas darbības, kuru rezultātā samazināta valsts budžetā maksājamā nodokļa summa.

Atbilstoši likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 1.panta 2.punkta „a" apakšpunktam darba ņēmējs ir persona, kas uz darba līguma pamata par nolīgto darba samaksu veic noteiktu darbu darba devēja vadībā. Minētā likuma 5.panta pirmajā daļā, cita starpā, noteikts, ka sociālajai apdrošināšanai obligāti ir pakļauti visi 15 gadu vecumu sasniegušie darba ņēmēji, kurus nodarbina darba devējs – iekšzemes nodokļu maksātājs. Savukārt 5.panta ceturtajā daļā noteikts, ka persona ir sociāli apdrošināta un tai (par to) ir jāveic obligātās iemaksas, sākot ar dienu, kad šī persona ir ieguvusi šā panta pirmajā daļā minēto statusu, izņemot pašnodarbinātā statusu.

Atbilstoši likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 13.panta otrajai daļai darba devējs reģistrē katru darba ņēmēju VID pēc darba devēja reģistrācijas vietas līdz tam mēnesim, kurā persona atbilstoši šā likuma 1.panta 2.punktam ieguvusi darba ņēmēja statusu, sekojošā mēneša piektajam datumam (..). Savukārt atbilstoši šā likuma 21.panta pirmajai daļai darba devējs iemaksā speciālā budžeta kontā obligātās iemaksas par katru darba ņēmēju reizi mēnesī termiņos, kādi norādīti VID izsniegtajā paziņojumā.

[12] Lietā pamatstrīds pastāv par to, vai starp pieteicēju un *F.M.* pastāvēja darba tiesiskās attiecības, proti, vai, nenoslēdzot ar *F.M.* darba līgumu, pieteicējs ir izvairījies no nodokļu nomaksas. Konkrēti no valsts sociālās apdrošināšanas obligātajam iemaksām par darba ņēmēju.

Saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Apgabaltiesa, pārbaudījusi pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas sniegtā argumentācija par to, ka starp pieteicēju un *F.M.* pastāvēja darba tiesiskās attiecības, spriedumā ir izvērsta un pareiza, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai, kas norādīta šā sprieduma [4.1] – [4.3] punktā, un APL 251.panta piektajā daļā norādītos apsvērumus atkārtoti nenorāda.

[13] Papildus pirmās instances tiesas argumentiem un par pieteicēja apelācijas sūdzībā un tiesas sēdē apgabaltiesā sniegtajiem argumentiem apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

Pieteicējs norāda, ka prettiesiski piemērots Izglītības likuma 1.panta 14. punkts un 17.punkts, kā arī 46.panta piektā daļa, jo starp SIA „55” un *F.M.* bija noslēgts apmācības līgums, nevis pieaugušo neformālās izglītības līgums, kā arī uzskata, ka tiesa pārkāpusi APL 247.pantu, jo par iepriekš minēto likuma pantu pielietošanu pieteicējam nekas nebija zināms.

APL 247.panta trešā daļa noteic, ka tiesas spriedumu drīkst pamatot tikai ar tādiem apstākļiem, par kuriem administratīvā procesa dalībniekiem ir bijusi iespēja izteikt savu viedokli.

Apgabaltiesa norāda, ka minētais attiecināms tikai uz lietas apstākļiem, nevis piemērotajām tiesību normām. Pieteicējam nav obligāti jādod iespēja izteikt savu viedokli par normatīvajiem aktiem. Pieteicēja minētie likumi, uz kuriem atsaukusies tiesa spriedumā, nekādi nav attiecināmi uz lietas apstākļiem.

[14] Pēc būtības pieteicējs iebilst pret pirmās instances tiesas doto pierādījumu novērtēšanu attiecībā uz darba tiesisko attiecību pastāvēšanu.

Saskaņā ar APL 154.panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem. Šī

tiesību norma izvirza tiesai vairākas prasības, kas tai jāievēro, lai pareizi novērtētu lietā esošos pierādījumus. Pirmkārt, tiesai pierādījumi jāvērtē to kopumā, nevis izolēti, turklāt tie jāvērtē kopā ar pierādīšanas līdzekļiem. Otrkārt, tiesai vienlaikus ir jāvērtē arī pierādījuma forma un saturs. Treškārt, tiesai ir jānosaka pierādījumu nozīmība saistībā ar lietā nepieciešamajiem konstatējamiem apstākļiem un faktiem. Visbeidzot, tiesai ir jāizdara secinājumi par pierādījumu pietiekamību (*sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 7.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-176 10.punktu*).

Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pierādījumus novērtējusi no loģikas viedokļa un dzīvē gūtās pieredzes.

Apgabaltiesa nepiekrīt, ka tiesa pieļāvusi diskrimināciju, vērtējot liecinieces teikto, ka viņa līdz pensijas vecuma sasniegšanai nav iemācījusies gatavot ēdienus, proti, norādot, ka tiesa uzskata, ka cilvēks, it īpaši sieviete, kas ir nodzīvojusi līdz tik cienījamam vecumam, nevar nemācēt gatavot ēst dažādus ēdienus, tai skaitā arī liecinieces nosauktos.

Minēto tiesa secinājusi no dzīvē gūtajām atziņām un norādījusi, lai pamatotu darba tiesisko attiecību pastāvēšanu, bet nekādi nav attiecinājusi uz liecinieci. Apgabaltiesas ieskatā šim vērtējumam nav izšķiroša nozīme liecinieces liecības novērtējumā. Jau pats liecinieces atrašanās kafejnīcā no pulksten 10 līdz pulksten 16 fakts liek domāt par slēptu darba tiesisko attiecību pastāvēšanu. Tādējādi nav pamatots pieteicēja arguments par Satversmes 91.panta pārkāpšanu.

Apgabaltiesas ieskatā pirmās instances tiesa pareizi novērtējusi, ka visi fakti kopumā norāda uz to, ka starp SIA „55" un *F.M.* ir bijušas darba attiecības. Līdz ar to ir pamatota pieteicēja saukšana pie administratīvās atbildības pēc LAPK 159.pantu par izvairīšanos no nodokļu vai tiem pielīdzināto maksājumu samaksas.

Tā kā minētā panta sankcija paredz juridiskajām personām naudas sodu no 500 līdz 1500 latiem, apgabaltiesa secina, ka VID ir piemērojis minimālo sodu. Tādēļ nav izvērtējami lietderības apsvērumi.

[15] Pārējie apelācijas sūdzībā norādītie argumenti ir atrunāti pirmās instances tiesas spriedumā, kam apgabaltiesa pievienojas, līdz ar to procesuālās ekonomijas nolūkos neuzskata par nepieciešamu tos atkārtoti analizēt.

Ņemot vērā augstāk minēto, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 1.punktu, 286.[14]pantu, Administratīvā procesa likuma 307.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Noraidīt sabiedrības ar ierobežotu atbildību „55" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2006.gada 27.jūnija lēmuma Nr.19/17367 atcelšanu daļā par sabiedrības ar ierobežotu atbildību „55" saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159.panta.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā pasludināšanas brīdī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja V.Zommere

Tiesneses S.Gintere

M.Osmane